

„Bohu díky.“

Prostory kostela Nanebevzetí Panny Marie procházel průvod uzavřený mladým farářem, jehož tvář tížily starosti. Jakmile skupinka zmizela v zákristii, začali se rozcházet první lidé. Jiní zůstávali v lavicích, aby odříkali poslední ze svých modliteb.

Podíval jsem se na hořící svíčku na oltáři. Měl jsem rád její plamen. Pokaždé mě tak příjemně uklidňoval. Čím déle jsem do kostela chodil, tím víc jsem to tu měl rád. Připadal jsem si tu skutečně v bezpečí a doma. Byl tu pokoj, mír a moje duše tu nacházela v posledních několika měsících větší a větší stabilitu. Víc jsem v tomhle období opravdu nepotřeboval.

Pootočil jsem hlavou doprava. Pavla klečela vedle mě. Nic neřekla. Jen se na mě usmála. Já jí úsměv oplatil.

„Půjdem?“ zeptala se.

„Ano,“ chytl jsem ji lehce za ruku.

Ještě jednou jsem si prohlédl nádherné malby s motivy květin na stěnách Špulířské kaple. Pokřižovali jsme se a vyrazili jsme společně k portálu.

Obloha byla dneska šedivá a zdálo se, že bude každou chvíli pršet. Na duben nic neobvyklého. Počasí se střídalo jako na kolotoči.

Na schodech jsem sebou trhl. Na začátku Liliové ulice, hned naproti nám, stál menší pohublý muž v klobouku s širokou krepou a tmavém kabátu.

„Co ten tady dělá?“ zavrčel jsem a zapálil jsem si cigaretu. Všech zlovyků jsem se zbavit nedokázal.

Ucítil jsem, jak mi Pavla stiskla rameno. „Jen klid,“ radila mi šeptem. „Taky chodí do kostela. Je jasný, že na sebe budete narážet.“

To mi nemusela připomínat.

Klid, blesklo mi hlavou. To se snadno řeklo, ale hůř udělalo.

Měl jsem pocit, že pokaždý když jsem v kostele našel klid, tak jsem ho venku zase během několika minut ztratil. Připomínalo to nekonečný chození pro vodu s děravým džbánem.

„Jsi se mnou?“

„Vždycky, miláčku,“ odpověděla Pavla.

Sešli jsme ze schodů.

Muž v klobouku se dal do pohybu. Setkali jsme se ve středu cesty vydlážděné kočičími hlavami.

„Mlynáři, jak je?“ oslovil mě.

Podíval jsem se na něj. „Co chceš, Vlku?“

„Promluvit si.“

Zakroutil jsem hlavou. „Nemáme o čem.“

„Dovolím si nesouhlasit.“

„Všechno podstatný jsi mi už řekl na pohřbu mé dcery. Pamatuješ?“

„Ano.“

„Tak pro mě udělej jednu věc. Dej mi laskavě pokoj.“

„Ještě...“

„Pane Vlku,“ ozvala se Pavla, „prosím.“

Vlk nám šel z cesty.

„Díky.“

„Zajdeme si do Kašánku, co ty na to? Na kafe a nějakou mňamku k tomu.“

„Nějak nemám náladu.“

„Ale no tak. Nesmíš na to...“ Pavlu přerušil její telefon. Vyřídila to rychle.

„Tak je to v čoudu.“

„Práce?“

„Jo. Je mi to moc líto...“

„Ale jdi ty.“ Chytl jsem ji jemně pod bradou. „Já to chápu.“

„Miluju tě.“

„A já tebe.“

„Sejdeme se doma?“

„Jo.“

Zmizela dřív, než jsme si stačili něco dalšího říct.

„Pan Mlynář?“ uslyšel jsem za sebou.

Otočil jsem se.

Spatřil jsem ženu s unavenýma očima a zplihlými mastnými vlasy. Na sobě měla šustákovou bundu a obnošený džíný.

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Mohla...“ začala a nervózně se po mně podívala.

„Co pro vás můžu udělat?“ zkusil jsem jí pomoci.

„Mohla bych si s vámi promluvit?“

„Copak máte na srdci, paní...?“

„Hřebíčková.“

„Hřebíčková,“ zopakoval jsem.

„Chtěla bych, abyste našel moji dceru.“

/ 2 /

S Hřebíčkovou jsme se usadili u Černého ptáka. Teď odpoledne tu bylo relativně prázdko, z kuchyně se linula vůně připravovaného jídla a z repráků zněli U2, poznal jsem jejich starý song *With or Without You*.

Hřebíčková se dotkla hrnečku s kávou a upila.

Byla to její první reakce od chvíle, co jsme sem dorazili. Jako kdyby neustále přemýšlela, odkud má začít. Jako kdyby se bála, že ji odmítnu.

Popravdě by nebyla daleko od pravdy.

To poslední, po čem jsem teď toužil, bylo hledat nezvěstnou holku. V poslední době si celý Hradec asi myslel, že nemám nic lepšího na práci. Jenže když jsem se do podobného vyšetřování pustil naposledy, úplně mi to nevyšlo.

Rebeku se podařilo najít.

Jenže už bylo příliš pozdě. Nejen pro ni, ale i pro mě. Jak jsem se totiž při pátrání po jejím vrahovi dozvěděl, byla to ve skutečnosti moje starší dcera, což mi její matka nikdy neřekla.

Lži.

Měl jsem je kolem sebe jako pavučiny. Lhala mi nejen Rebečina máma, ale i ta moje. A to všechno kvůli tomu, aby mě chránily. Chránily.

Při tom slově jsem se musel ušklíbnout.

Máma a Sára se mnou jednaly, jako kdyby mi bylo pět a nedokázal jsem se s ničím porvat.

„Pane Mlynáři.“

Hřebíčková mě vytrhla z přemýšlení.

Podíval jsem se na ni. Podíval jsem se na hrnek před sebou.

„Promiňte, zamyslel jsem se.“

V poslední době se mi to stávalo čím dál tím častěji. Přemýšlel jsem o životě a o tom, jakým směrem se vydám.

Zvláštní. Po smrti ženy jsem se k tomu nikdy nedostal.

Nejspíš s tím mělo co dělat to, že jsem se snažil uchlastat k smrti.

Což se mi zase tak úplně nepodařilo. Holt některý plány občas nevycházejí tak, jak si to člověk nalajnuje.

Takovej už je zkrátka život.

„Co se stalo s vaší dcerou?“ vrátil jsem se zpět do hořký reality všedního dne.

„Zmizela,“ odvětila smutně a bylo vidět, že nemá daleko k pláči.

„Kdy? Jak?“

„To nevím. Před několika týdny se přestala ozývat. Napřed jsem tomu nepřikládala velký význam. Až v posledních dnech...“

„Vy nejste odtud?“

Zakroutila hlavou. „Jsem ze západu. Z Plzně.“

„Z Plzně,“ podivil jsem se. „Vaše dcera v Hradci studovala?“

„Ano. Fakultu managementu.“

„To byla dost daleko od domova. Proč nestudovala třeba na Západočeský univerzitě?“

„Protože se tak rozhodla,“ odvětila Hřebíčková. Z její odpovědi jsem cítil obrovský hněv vůči celému světu. Nejvíce jako kdyby ale byla naštvaná sama na sebe, že tomu nedokázala zabránit.

Podívala se na mě. „Promiňte. Já...“

„V pořádku,“ pokrčil jsem smířlivě rameny.

„Mám hrozný strach.“

„Chápu... chápu vás.“ Očima jsem střelil za bar. V polici stála vyrovnaná řada s několika lahvemi tvrdého alkoholu. Byla tam mezi nimi i Tullamore Dew. Tahle holka mě nikdy nenechala ve

štychu a já měl najednou nutkání do její přívětivé náruče zase po dlouhý době zavítat.

Bylo by mi dobře.

Ale jen na malou chvíli. A pak by to bylo ještě horší a to mi za to fakt nestálo.

Věděl jsem to. Věděl jsem totiž, jak zrádná tahle mrcha dokáže být.

Slíbil jsem sám sobě, že tohle všechno zvládnou bez chlastu. A já to prostě musel dodržet. Nesměl jsem zklamat sebe. A už vůbec jsem nesměl zklamat Pavlu. Byla mojí poslední nadějí na nový život. A já o ni nechtěl přijít. Nikdy. Za žádnou cenu.

„Fajn,“ podrbal jsem se na obličej. „Vzpomenete si, kdy jste s dcerou mluvila naposledy?“

„Na Vánoce.“

„Na Vánoce,“ zarazil jsem se. „Před chvílí jste mi řekla, že...“

„Psala mi dopisy,“ sekla po mně. „Poslední dorazil před měsícem. Tak jsem se o ni bála.“

„To jsou čtyři měsíce,“ spočítal jsem si rychle. „Vy jste svoji dceru neviděla skoro půl roku.“

„Jo. Byla tady a já v Plzni. Nejsme zase tak bohatí, aby mohla holka každý víkend jezdit domů.“

„Co mobily?“

„Co je s nimi?“

„Používají se, když chtějí dva lidi spolu hovořit na dálku,“ vysvětlil jsem jí definici. Bylo mi jedno, že to teď asi hraničí s drzostí. Koneckonců jsem pro ni nepracoval, takže jsem si to mohl dovolit.

„Nepoužíváme je. Já ho nemám a moje dcera taky ne.“

Přejel jsem si po čele, na němž se mi už rosil pot.

„Fajn. Takže vám psala dopisy.“

„Přesně tak. A před měsícem najednou přestala.“

„Zničehonic?“

„Jo.“

„Do školy jste volala? Co kolež?“

„Nic.“

„Nevíte, nebo jste nevolala?“

„Nemám telefon.“